

Οι γνωσιολογικές εκτροπές του δυτικού Χριστιανισμού

Επιστήμες / Επιστήμη & Θρησκεία

Μάνος Δανέζης, Αστροφυσικός

[Προηγούμενη δημοσίευση:<https://www.pemptousia.gr/?p=19409>]

Το γεγονός αυτό αποτέλεσε ένα συνεχές σημείο τριβής ανάμεσα στις χριστιανικές Εκκλησίες που είχαν συγκροτηθεί κατά πλειοψηφία από εκχριστιανισθέντες Ιουδαίους και τις άλλες, που απαρτίζονταν από εκχριστιανισθέντες Εθνικούς. Οι τελευταίοι διέθεταν βαθιά γνώση του ελληνικού πολιτισμού καθώς και της ελληνικής φιλοσοφικής σκέψης την οποίαν είχαν ενσωματώσει στο χριστιανικό δόγμα τους. Στην πλειοψηφία τους, οι εξ Εθνικών προερχόμενες χριστιανικές κοινότητες, πρέσβευαν ότι ο Χριστιανισμός είναι μία εντελώς νέα θρησκεία, η οποία θα έπρεπε, με έναν σχετικά αυτόνομο τρόπο, να δομήσει το δόγμα της.

Την διαμάχη αυτή καταγράφει και ο Τάκιτος αναφέροντας, «Την περίοδο της πρώτης ουσιαστικής εμφάνισής του Χριστιανισμού, περί τον 1ον μ.Χ. αιώνα, διεξήγετο μια διαμάχη στα πλαίσια, πολυάριθμων σκληρά αντιμαχόμενων, εκχριστιανισμένων ιουδαϊκών και Εθνικών κοινοτήτων, τόσο μέσα στα στενά όρια της Παλαιστίνης, όσο και σε διάφορα κέντρα της διασποράς, όπως τη Συρία, τη Μικρά Ασία, την Αίγυπτο, την Ελλάδα και τη Ρώμη (Τάκιτος, Χρονικά XI, 44).

Υπενθυμίζουμε βέβαια ότι η Ορθόδοξη Πατερική Γραμματεία καταδικάζει ρητά και κατηγορηματικά την αστρολογία και τις καμπαλιστικές πρακτικές που αποδεχόταν τότε η Δυτική Χριστιανική Εκκλησία (βλέπε ομιλίες Μ. Βασιλείου εις την Εξαήμερον).

Κάτω από την πίεση της μεγάλης Επιστημονικής Επανάστασης του 16^{ου} και 17^{ου} αιώνα οι Δυτικές Χριστιανικές Εκκλησίες, για λόγους επιβίωσης, αλλά και πίστης, ενστερνίστηκαν σε πολλές περιπτώσεις τα υλιστικά και μηχανιστικά επιστημονικά χαρακτηριστικά εκείνης της περιόδου, αλλοιώνοντας τους βασικούς κανόνες που έθεσε ο ιδρυτής του Χριστιανισμού, ο Ιησούς Χριστός.

Τα υλιστικά και μηχανιστικά χαρακτηριστικά του Δυτικού Χριστιανισμού μεταφέρθηκαν στην Ελλάδα μετά την απελευθέρωση από τον Τουρκικό ζυγό. Η μεταφορά αυτή έγινε από βαθειά θρησκευόμενους λόγιους εκείνης της περιόδου, οι οποίοι πίστευαν ότι τα δυτικά θεολογικά δόγματα μπορούσαν να βοηθήσουν στην εξάπλωση και εδραίωση της χριστιανικής πίστης στην Ελλάδα. Η προσπάθεια αυτή βρήκε τη θερμή στήριξη των διοικητικών δομών τού μόλις απελευθερωμένου Ελληνικού Κράτους, οι οποίες προερχόμενες από τη δυτική Ευρώπη, γνώριζαν μεν πολύ καλά την δυτική χριστιανική δογματική, αγνοούσαν δε την Ορθόδοξη Θεολογία. Ως εκ τούτου, οι νεότερες από τη Δύση Θεολογικές απόψεις βρήκαν θερμή στήριξη και εξαπλώθηκαν.

Ας δούμε όμως με ποιον τρόπο φτάσαμε στην βαθειά ρήξη μεταξύ Θεολογίας και Επιστήμης.

Για να μπορέσουμε να κατανοήσουμε τις ρίζες αυτής της πολιτισμικής αντίθεσης είναι αναγκαίο να αντιληφθούμε τον τρόπο με τον οποίο συγκροτείται ένα πολιτισμικό ρεύμα, όπως το πραγματιστικό, υλιστικό και μηχανοκρούμενο πολιτισμικό ρεύμα της Δυσης.

Η συγκρότηση του Δυτικού Πολιτισμού

Κάθε πολιτισμικό ρεύμα, σύμφωνα με τα δυτικά πρότυπα, στηρίζεται πάνω στους επόμενους τρεις βασικούς πυλώνες.

1. Τον πυλώνα της «Εσωτερικής Φιλοσοφίας ή Θρησκευτικότητας». Η «Θρησκευτικότητα» γεννά τη «Θεολογία» η οποία αποτελεί το υπόβαθρο γέννησης της «Θρησκείας».
2. Τον πυλώνα της «Επιστημονικής Κοσμοθεωρίας» μέσα από την οποία γεννήθηκε η «Επιστήμη» η οποία σε κάποιες περιπτώσεις μετασχηματίζεται σε «Τεχνολογία» και
3. Τον πυλώνα της «Κοινωνικής Φιλοσοφίας». Η Κοινωνική Φιλοσοφία γεννά τα «Κοινωνικά Συστήματα» μέσα στα οποία δημιουργούνται τα «Πολιτικά Συστήματα».

Ένα Πολιτισμικό Ρεύμα συγκροτείται πάνω στην ισόρροπη και αλληλοεξαρτώμενη ανάπτυξη των τριών προηγούμενων πυλώνων.

Ένα Πολιτισμικό ρεύμα μετεξελίσσεται προς μια «ορθή» ή μια «στρεβλή» κατεύθυνση, στο μέτρο που οι προηγούμενοι Πολιτισμικοί Πυλώνες μετεξελίσσονται «φυσιολογικά», στηριζόμενοι μεταξύ τους δομικά και μη αναιρώντας ο κάθε ένας τους άλλους δύο. Αυτό σημαίνει ότι σε κάθε φάση ανάπτυξης του πολιτισμικού ρεύματος, οι τρεις πυλώνες θα πρέπει να βρίσκονται σε ένα διαρκή εποικοδομητικό διάλογο με στόχο την διαρκή αλληλοεπίδρασή και ανανέωση του περιεχομένου τους.

Το ότι καταρρέουν οι πολιτισμοί, και κατ' επέκταση τα συστήματα κοσμικής εξουσίας, οφείλεται στο γεγονός ότι οι τρεις προαναφερθέντες πυλώνες, δεν αναπτύσσονται ισόρροπα, ή εξελίσσονται στρεβλά. Αποτέλεσμα είναι να χάνεται η εσωτερική ενότητα, η ισορροπία και η συνοχή μεταξύ τους και ως εκ τούτου καταρρέει ολόκληρο το πολιτισμικό οικοδόμημα

Όπως είναι φανερό πλέον, στα πλαίσια του κρατούντος πραγματιστικού υλιστικού

και μηχανοκρατούμενου πολιτισμικού ρεύματος, οι προαναφερθέντες τρεις πυλώνες, οι οποίοι θα έπρεπε να συντηρούν τον Δυτικό πολιτισμό, αντί να ομονοούν και να συμφωνούν επί της ουσίας, βρίσκονται σε σύγκρουση και αντιπαράθεση. Ως εκ τούτου, όπως είναι λογικό επακόλουθο, η σύγκρουση αυτή οδηγεί στην διάλυση και την πολιτισμική κατάρρευση.

Βεβαίως το μεγάλο ενδιαφέρον επικεντρώνεται στα αίτια της σύγκρουσης των πολιτισμικών πυλώνων.

[Συνεχίζεται]

<http://bit.ly/2hBxEeG>